

Marco Marsullo
Buitenspel

Vertaald door Manon Smits

2014

Uitgeverij Thomas Rap

*voor Giorgio,
omdat we elkaar hebben leren lezen*

*voor Federica,
'Now there's this feeling in my gut, She might be the One'*

Pure waanzin, die niets met genialiteit te maken heeft,
daar ben ik dol op.

uit de film *Santa Maradona*

‘So you’re telling me you’ve got tickets, but you
want to go and see *The Jungle Book* or something?
You’re teasing me, aren’t you?’

‘Look, we don’t have to go to Arsenal
every time I’m in London, do we? I would’ve
thought we’re beyond that stage, now...’

‘We’ll never be beyond that stage.’

uit de film *Fever Pitch*

Ka mate, Ka mate! Ka ora, Ka ora!
Ka mate, Ka mate! Ka ora, Ka ora!
Tēnei te tangata pūhuru
Nāna nei i tiki mai whakawhiti te rā
Whakawhiti te rā!
Ā upane! Ka upane!
Ā upane, ka upane, whiti te rā!

Haka, Maori-dans

De voorbereiding

I

Hoe hij het in godsnaam voor elkaar kreeg om niet van zijn stoel op te springen en die eikel van een journalist eens duchtig de waarheid te zeggen was me werkelijk een raadsel.

Als ik hem was geweest had ik die vent allang een boiler tegen z'n kop gesmeten. En misschien was dat wel juist de reden waarom hij Real Madrid trainde terwijl ik me onderuitgezakt op een linnen ligstoel liet opvreten door de muggen, op dat balkonnetje in Mondragone waar het geurde naar zee en zwerfafval.

José Mourinho was, naar mijn bescheiden mening (en die van hemzelf), de allerbeste trainer van de wereld.

En dan heb ik het niet alleen over tactiek. Hij was een genie op het gebied van communicatie en vermaak; als zo iemand tv-presentator was geworden hadden ze David Letterman meteen kunnen cremeren.

Hij wist een stoïcijnse zelfbeheersing te bewaren tegenover zijn verplichtingen met journalisten, ondanks het feit dat zijn elftal zo jammerlijk de finale om de Spaanse Supercup had verloren tegen het zwakke Betis Sevilla.

'I say team played well, results not fair. Now we concentrate on competition, we will win, no problem, team is best of Spain,' antwoordde José flegmatisch, met zijn ogen halfdicht, een baard van drie dagen en een hypnotiserende, slaapverwekkende manier van praten.

‘Maar meneer Mourinho, hoe kunt u nou met zo’n selectie verliezen van Betis? U moet toch op z’n minst toegeven dat uw elftal er vandaag gewoon niet stond! Als ik u was zou ik me behoorlijk zorgen maken,’ wierp de verslaggever tegen.

‘You say I must worry. I worry when wife is sick, when grandchild high fever, when dog not poop in time... but not when team lose a Supercup.’

God, wat had ik nog veel te leren van die man.

Je zou het misschien niet zeggen als je me zo zag, met mijn Havaianas-teenslippers en mijn hemdje vol gaten, maar ik was ook voetbaltrainer. Ja, Mourinho en ik waren collega’s. Je zou het zo kunnen zeggen: als er een trainersvakbond bestond, zouden we allebei worden vertegenwoordigd door dezelfde afkorting. We waren ook even oud, alleen was hij in de Portugese stad Setúbal geboren als zoon van een voetbaltrainer, terwijl ik het levenslicht had aanschouwd in Torre Annunziata onder Napels, als zoon van een scharensliiep. Als ik ook een coach als vader had gehad, en ik de opstellingen met de Olvarit naar binnen had gekregen, dan zat ik nu echt niet hier in Mondragone voor een vakantie aan zee met de vrouw en de dochter. Dan was ik nu op z’n minst op trainingskamp met een team uit de Serie A, de hoogste divisie in Italië, ter voorbereiding op het nieuwe seizoen. Honderd procent.

Mijn carrière was acht jaar geleden van start gegaan, toen ik, net zevenendertig, was begonnen met het trainen van de jongens van voetbalschool Frattura in Torre Annunziata. Na het overweldigende succes van de C-jeugdcompetitie, waarin we onverhoopt tot de play-offs wisten te komen, werd ik gevraagd als trainer van Real San Marzano, waar ze een jong gezicht zochten om weer mee te kunnen doen in de competitie van de voetbalklasse Promozione, toch maar liefst het zevende hoogste niveau van Italië. Het leek wel een droom. Ik kreeg een trainingspak van de club, en de helft van de reis-

kosten vergoed (in die zin dat zij m'n heenreis betaalden, maar dat ik zelf maar moest kijken hoe ik weer thuiskwam), en soms had ik zelfs na de wedstrijd interviews met regionale bladen.

Ik werd ontslagen bij de eerste wedstrijd na de winterstop, toen we tweede van onder stonden met zeven punten.

Daarna heb ik de afgelopen zes jaar zo'n beetje hier en daar getraind, in de classes net daaronder, de Prima en Seconda Categoria, waarbij ik geen rooie cent verdiende en het ene na het andere fnuikende ontslag om de oren kreeg, allemaal puur te wijten aan de pech die me slinks en sadistisch leek te achtervolgen. Het ene jaar viel de centrale verdediger ineens uit, en het jaar erna raakten allebei de vleugelverdedigers geblesseerd, en het jaar daarna liep de enige spits die het doel kon vinden een gescheurde kruisband op. Tja, en zonder mijn beste spelers kon ik het natuurlijk nooit redden.

Mourinho had het wat dat betreft maar makkelijk. Als er bij hem een verdediger geblesseerd raakte, om maar wat te noemen, hoefde hij alleen maar naar de reservebank te kijken en dan zat daar een hele troep vleugelverdedigers met kuiten als watermeloenen. Raakte de spits geblesseerd? Wat was daar zo erg aan? Dan vroeg hij de voorzitter gewoon om een nieuwe aankoop en dan verscheen er de volgende dag op het trainingskamp een boom van een vent à drie doelpunten per wedstrijd.

Maar bij een blessure van Crispino (de schaduwspits van de Casoria Warriors) had ik als alternatief alleen die kneus van een Buonavente, en die was ook nog eens negenendertig, die hoefde je echt niks meer te vertellen. Ik zei zelfs u tegen hem wanneer ik hem tijdens de training tegenkwam.

Als ik over hetzelfde soort spelers als José had kunnen beschikken, dan was ik ook heus niet telkens al half februari de laan uit gestuurd.

Ik pakte de afstandsbediening en zette het volume van de tv op mute. Ineens veranderde Mourinho in een fascinerende, druk gebarende mimespeler op het tv-scherm. Ik bleef een paar tellen stil zitten kijken, de warme wind van Mondragone omwikkelde me als cellofaan.

Ach, wie probeerde ik nou eigenlijk iets wijs te maken...?

Zeker weten dat Mou er wel voor had gezorgd dat Buonaforte nog harder rende dan een jachtluipaard met opvliegers, en dat hij hem de juiste tijden en uitvalspassen had gedicteerd. Mou zou hem alle hoeken van het veld hebben laten zien, waar hij naartoe moest om vaker aan de bal te komen, en hij zou hem hebben omgeturnd tot de goalgetter die Buonaforte bij mij nooit was geweest.

Ja: waarschijnlijk zou Mourinho de Casoria Warriors dat jaar wel degelijk hebben gered.

Bij de eindtune van de zomereditie van *La Domenica Sportiva* kwam ik overeind uit mijn ligstoel. Puffend ging ik ons appartement van veertig vierkante meter binnen. Ik slofte op mijn teenslippers naar de koelkast, pakte de fles coca-cola en zette hem aan mijn mond, profiterend van het feit dat Lina, dat wat er over was van de vrouw met wie ik twintig jaar eerder was getrouwd, lag te slapen. Als zij erbij was geweest was een dergelijke handeling me op minstens drie kwartier luidkeels gefoeter komen te staan ('Dat is toch geen voorbeeld voor je dochter?' of ook wel: 'Smakelijk zeg, denk je soms dat jij de enige bent die cola drinkt?'). Nog erger dan een hele helft moeten uitspelen met een man minder en twee doelpunten achterstand.

Ik zag dat de klok aan de muur op twintig over één stond. Ik had nog geen slaap en nachtpresentator Gigi Marzullo was allang op vakantie. Ik hoorde Lina snurken vanuit de slaapkamer aan het eind van de gang. Behoedzaam liep ik naar de deur, oppassend om geen geluid te maken.

Ze lag te slapen op het tweepersoonsbed, de armen en benen uitgespreid, de mond open en de ogen halfdicht. In een hoek van de kamer bood een stretcher plaats aan Chiara (veertien jaar, in september zou ze haar entree maken op het gymnasium). Zij lag ook op haar rug te slapen, met de armen wijd alsof ze die het liefst van haar lichaam af wilde hebben vanwege de hitte.

Ik trok de deur op een kier en ging terug naar de keuken.

De drieduizend euro schuld voor deze twee weken vakantie wilde ik koste wat kost terugbetalen, al zou ik er een nier voor moeten verkopen. Er waren heel wat ergere sores die de macarena eeh macarena! dansten in mijn hoofd. Om er maar eentje te noemen: ik had geen elftal waarmee ik in het nieuwe seizoen aan de slag kon.

Het afgelopen jaar was ik als invaltrainer ingehuurd bij Poggio Marino Soccer, na de grote meester Geppi Savona, voormalig topschutter uit de lagere klassen in Campanië. Hij was vierenzeventig en tijdens een wedstrijd in de eerste helft van de competitie werd hij in de negenentwintigste minuut van de tweede helft geveld door een hartinfarct, nadat Ignazio Delfino hen op voorsprong had gezet. Het hele stadion was tot uitbarsting gekomen, tegelijk met zijn kransslagaderen.

Vandaar dat de voorzitter had besloten de leiding over het eerste elftal aan mij toe te vertrouwen, met de vaststelling dat ik er helemaal klaar voor was. In werkelijkheid was er geen geld om een andere trainer aan te nemen.

Ik hoef er natuurlijk niet bij te vertellen dat Delfino tijdens de training zijn scheen- en kuitbeen brak, en zonder die kolos van twee meter op het middenveld wist ik in negen wedstrijden maar twee armzalige punten te bemachtigen. Ik werd weggestuurd.

In mijn plaats kozen ze uitgerekend diezelfde Delfino, die

tijdens zijn herstelperiode als interim-coach zou optreden. Ze zeiden dat ze in hem een uitstekende oefenmeester zagen en dat hij sowieso verzekerd was van een toekomst in de dug-out. In werkelijkheid was er ook nu weer geen geld om een andere trainer aan te nemen.

Sinds maart van dat jaar was ik werkloos en verdiende ik geen rooie cent. Niet dat ik voor die tijd god weet wat betaald kreeg, maar ik deed het ook niet voor het geld. Ik was een trainer, ik kon niks anders dan trainen. Dat was net zoiets als aan een zanger vragen om huisschilder te worden, of, ik noem maar wat, aan een tv-babe vragen om minister te worden.

Ik was geboren voor het voetbal en ik zou sterven voor het voetbal. Op het middenveld, ik zou willen sterven op het middenveld. Of nee, beter nog, op de vijandelijke helft. Er is geen mooiere plek op aarde dan de vijandelijke helft. Dat is een verovering, een invasie. Een ontdekking.

De rest van de nacht zat ik de kreukelige pagina's van de *Gazzettino della Campania* door te nemen. Het katern gewijd aan het regionale voetbal volgde ik altijd met extra aandacht, hopen op een plotseling ontslag, op een opzienbarend vertrek of een napalmoorlog tussen een voorzitter en een trainer. Maar kennelijk konden ze deze zomer allemaal prima met elkaar overweg.

De volgende middag ging ik versuft van de zon op bed liggen, nadat ik me een hele ochtend kapot had zitten ergeren onder mijn parasol op het strand. Buiten waren de krekels aan één stuk door aan het krekelen en in de keuken was Lina vol overgave bezig met de bereiding van aubergines *al funghetto* op de schuimige klanken van Al Bano.

Wie weet hoe het Mourinho verging op trainingskamp in de Pyreneeën, op vijftienhonderd meter boven zeeniveau. Die had zeker weten geen last van een glanzende huid van

het zweet en een gierende ademhaling. Ik stelde me voor hoe hij daar bezig was, doodkalm, fluitje in de mond, een hartslag van vijfenvijftig slagen per minuut met de regelmaat van een metronoom, zo'n benijdenswaardig strak oxfordstreepje in het haar en een baard die zijn hoekige gezicht woest bespikkelde. Zonder ook maar één zweetdruppel die afbreuk deed aan dat menselijke meesterwerk dat speciaal leek te zijn ontworpen voor Armani. Slank, in vorm, atletisch, flitsend.

Ik sleepte me naar de spiegel die een hele kastdeur in beslag nam, pakte de massa verzadigd vet die uit mijn buik pulde aan weerszijden vast en bleef mezelf zo aanstaren, gedurende een eindeloze minuut waarin ik m'n hele leven aan m'n geestesoog voorbij liet trekken – zoals ze altijd zeggen dat je overkomt vlak voor je doodgaat.

M'n eerste Kerstmis, m'n moeder in de keuken bezig met de zeepaling, m'n scholen, de speelclub van de parochie, bondscoach Enzo Bearzot, de juichkreet van Marco Tardelli, doelman Dino Zoff met de wereldbeker, de glinsterende ogen van Totò Schillaci op het WK van '90 in Italië, Arrigo Sacchi die een huilende Franco Baresi omarmt in Pasadena, mijn trainerscursus in Coverciano, mijn debuut in de stoffige dug-outs en mijn ontslagen. Op het laatst vloog er alleen nog maar een hele reeks ontslagen aan me voorbij, en de plichtmatige telefoontjes van de voorzitters, mannen van wie algemeen bekend was dat ze geen reet verstand hadden van voetbal, die me zo'n ontslag in de maag splitsten.

Hoe vaak ik dat zinnetje niet gehoord heb: 'Ik geloof dat we een point of no return hebben bereikt, het elftal moet van koers veranderen.' En die koers, dat was ik dan altijd.

Ik liet mijn pens los, die meedogenloos omlaag deinde. Ik moest minstens vijf of zes kilo afvallen. Wat was ik verdomme voor een sportman geworden?

Ik haastte me naar de badkamer, gooide gauw een plens

water in mijn gezicht en ging terug naar de slaapkamer om mijn Sergio Tacchini-sportbroekje en mijn loopschoenen aan te trekken.

Ik glipte het appartement uit zonder dat Lina het zelfs maar in de gaten had, zozeer werd ze in beslag genomen door de aubergines en de zwoele stem van Al Bano.

Ik stormde de boulevard op om te gaan hardlopen. Ik ging hem minstens een paar keer op en neer rennen.

De toeristenstranden waren bezaaid met bontgekleurde parasols, strak in het gelid, en overspoeld door een onwaarschijnlijke mensenmassa. Overal krioelden kinderen, tussen de ligstoelen door slalomend met ijshoorntjes en stukken macaroni-frittata in de hand. Overvolle waterfietsen en roeiboortjes doorkliefd en de wateren als schepen vol illegale immigranten. De auto's die op het trottoir geparkeerd werden losten hordes bezwete gezinnen, klaar om de rest van de dag met hun kont in het water door te brengen.

De typische scène was altijd hetzelfde: vader in namaak merkhemd met Amerikaanse opschriften die de parasol uit de bagageruimte haalt; moeder met een grotere zonnebril dan Jackie Kennedy in de sixties, gehuld in een zwart badpak, bezig om tassen vol drinken en levensmiddelen te verzamelen; poepbruine kinderen die in een eeuwige guerrilla verwickeld waren, en ten slotte opa met bijbehorend exemplaar van *Il Mattino* onder de arm en bermuda tot onder de oksels, de blik verdwaald tussen de billen van twintigjarige pin-ups.

Zonder me iets aan te trekken van die algehele chaos draafde ik over het trottoir, omringd door kreten in archaïsche dialecten en dreunende muziek vanuit de auto's die stilstonden voor de verkeerslichten.

Ik besloot in een rustig tempo te beginnen, om de spieren los te maken. Meteen daarna zou ik afwisselend sprinten en

stretchen, om benen en billen wat steviger te maken zonder het risico op een contractuur. Een gemene sirocco, met de koolmonoxidegeur van de wachtende auto's, begon in mijn gezicht te blazen in een poging me te verstikken.

Ik liep zeker twintig minuten aan één stuk, en stopte pas toen mijn milt zich probeerde te verwurgen. Het zweet omhulde me als een tweede huid; het was waarschijnlijk toch niet zo'n heel goed idee geweest om op 8 augustus om vijf uur 's middags te gaan joggen over de boulevard van Mondragone. Ik leunde met allebei mijn handen op de stang boven het muurtje, kont naar achteren en hoofd gebogen. De zweetdruppels dropen op de stoep, die ook al was voorzien van spuugklodders en hondenstront.

En dan kostte het ook nog eens achthonderd euro in de week om hier een appartement te huren? Een zigeunerkamp had nog meer waardigheid. Het leek wel het riool van Calcutta met als extraatje de zee. Een marketingstunt voor liefhebbers van vakantieverspilling.

Net toen ik weer verder wilde rennen dook er een straatverkoper naast me op, een donkere jongen. Hij droeg een wijd gewaad, van witte imitatiezijde, dat hem tot aan zijn voeten bedekte. Op zijn hoofd een vervilte handdoek bij wijze van tulband en op zijn rug een gigantische zwarte tas.

'Ciao, amigo my friend, jij mooie dingetje kopen voor vrouw?' Hij plakte zowat aan mijn gezicht vast, ik moest een paar meter achteruitdeinzen.

'Nee, nee, bedankt, ik heb niet eens mijn portemonnee bij me... echt niet.'

'Ik weinig vragen, ik weinig vragen, amigo my friend. Jij dan mooie dingetje kopen voor kind?'

'Ik heb echt niks bij me, ik zweer het je bij God... geloof jij in God?'

'God wil jij dingetje kopen, my friend amigo mio.'

‘Het kan God geen reet schelen, kijk maar eens om je heen.’

‘Jij niet dat soort dingen zeggen, my friend! Kopen kleine talisman, amigo, olifantje van ivoor! Olifantje van ivoor!’ En hij duwde me een klein plastic olifantje onder de neus, dat was geglazuurd met god weet wat voor giftige lak om het te laten glanzen in de zon van Mondragone.

‘Maar ik heb echt geen euro op zak.’ Ik wilde weglopen, maar hij greep mijn arm vast.

‘Amigo, ik snap geld is probleem. Ik goeie prijs maken. Kost twee euro, ik jou geven voor één!’

‘Maar zie je dan niet dat ik een arme drommel ben?’

‘Vijftig cent?’

‘O madonna!’ En ik keerde de zakken van mijn sportbroekje binnenstebuiten zodat hij zou beseffen dat ik echt geen stuiver bij me had.

Hij legde zijn hand op zijn kin en trok een peinzend gezicht.

‘Ik snappen, jij eerlijk. En Samir eerlijke amigo niet vergeten. Hier, my friend, cadeau.’ Hij gaf me het olifantje en barstte los in een glimlach van witte, volmaakte tanden, knalend in zijn magere zwarte gezicht. Hij bleef me stralend aankijken, alsof dit het mooiste moment van allebei onze levens was.

‘Bedankt, maar nu ga je me toch zeker niet toch nog om geld vragen, hè, omdat ik het heb aangenomen en dus ervoor moet betalen? Nee, want zo doen ze dat in Napels, dat is een truu...’

Samir stak zijn hand op om me te onderbreken.

‘In mijn land, als jij cadeau geven aan iemand armer dan jij, dan jij geven geluk aan hem en jij krijgen zelf ook geluk.’ Ineens was hij de wijsheid zelve. ‘Ik voelen jij geluk nodig en ik geven jou olifant en geluk.’ Hij raakte mijn schouder aan.

‘Zo olifant en geluk, uit jouw witte hand, geven mij geluk. Afspraak tussen mannen van eer, my friend.’

‘Oké, Samir, als jij het zegt.’ Ik pakte het olifantje aan.

Samir glimlachte opnieuw en nam afscheid door zijn hand eerst op zijn hart, toen op zijn mond en op zijn voorhoofd te leggen, en hem vervolgens met geopende handpalm naar mij toe te laten zweven.

‘Veel geluk, goede man.’ Hij verdween in de menigte.

Ik keek naar de hemel. De zon stond nog hoog en zou pas over drie uur ondergaan. Misschien kon ik maar beter naar huis gaan en dan morgenochtend gaan hardlopen, aan de vroege kant, als de lucht nog koeler was en de boulevard minder druk.

De buitendeur van het gebouw waar wij verbleven stond altijd wagenwijd open, het slot was geforceerd en de ramen waren gebarsten. Met de dood in mijn hart stapte ik over de drempel en bereidde me wankelend voor op de trap.

Ik deed er tien minuten over om de acht trappen te beklimmen tot de vierde verdieping, want Lina, dat wrattenzwijn in legging, had per se een balkon met uitzicht op zee gewild. En dat terwijl kijken naar de zee van Mondragone net zoiets was als aanwezig zijn bij een autopsie.

Ik trof mijn vrouw precies aan waar ik haar had achtergelaten, dat wil zeggen vriend met het fornuis. De haren aan het voorhoofd geplakt door de damp, en een schort vol tomatensaussetters.

Zonder zich om te draaien snoof ze: ‘Zeg, er heeft iemand gebeld op je mobiel, hij moest jou spreken.’

‘Wie dan?’ vroeg ik, terwijl ik probeerde mijn shirt uit te trekken dat knisperend vastplakte aan mijn bezwete rug.

‘Een of andere Lucio nogwat, hij heeft z’n nummer gegeven, of je wou terugbellen.’ Ze zweeg even terwijl ze de auber-

gines in de koekenpan legde. ‘Volgens hem was het... *heel belangrijk*,’ en ter illustratie wapperde ze met haar vlakke hand door de lucht, het gebaar coördinerend met een draaiende bekkenbeweging.

‘Waar is dat nummer dan?’

‘Het ligt allemaal op tafel. Kijk maar wat je ermee moet.’

Op het tafelzeil lag een briefje met de tekst: ‘Lucio Magia 337-1298320 terugbellen – dringend.’

Ik pakte mijn mobiel en het briefje en liep naar het balkon.

‘Zeg, moet je ziek worden, je kunt niet zo bezweet naar buiten, het waait!’ gilde Lina terwijl ik in mijn blote bast het balkon op stapte.

‘Ja, ik kom zo weer naar binnen, laat me effe bellen want binnen heb ik geen goed bereik!’ schreeuwde ik terug. Sinds ze elke zondag naar het medische programma *Elisir* op Rai 3 keek, zat ze constant te zeuren over wat je allemaal moest doen en laten voor je gezondheid. Ze zei dat die dokter Mirabella zo’n ontzettend ontwikkelde man was, heel wat anders dan ik.

Ik belde het nummer en wachtte tot er werd opgenomen. Er antwoordde een lage stem, met een onderdrukt accent uit Campanië.

‘Hallo.’

‘Goedemiddag, spreek ik met meneer Lucio Magia?’

‘Ja, met wie spreek ik?’

‘Ik ben Vanni Cascione, mijn vrouw zei dat u net voor me gebeld had.’

‘Ah!’ Nu onthulde de stem zijn ware aard, schel en jubelend. ‘Coach, goedemiddag! U hebt geen idee wat een gedoe het is geweest om u op 8 augustus te kunnen vinden! Hoe is het, alles goed?’

Spanning en sensatie in Mondragone.

‘Ja, alles goed... maar eh, kent u mij?’

‘Niet persoonlijk, maar uw faam verbreidt zich! De grote coach Cascione!’

Ik barstte in een professioneel lachen uit.

‘Ja, inderdaad, dat geloof ik graag... zegt u het eens, meneer Magia, waarvoor had u gebeld?’

‘Wat nou meneer, meneer! Laten we elkaar toch tutoyeren, Vanni! Met de mensen met wie je werkt moet je altijd een directe band onderhouden, of niet soms?’

Ik kreeg veertien hartinfarcten tegelijk. Coach? Mensen met wie je werkt? Die Lucio Magia wilde me vast en zeker een trainerschap aanbieden. Honderd procent.

‘Shit man, zeg het nou maar!’

Lucio Magia liet een trompetterende lach horen aan de andere kant van de lijn, maar toen werd hij weer ernstig.

‘Ik bel namens de heer Eros Baffoni, die van Meubelfabriek Baffoni, ken je die?’

‘Tuurlijk, het hangt vol met reclameborden onder de viaducten langs de snelweg. Van de slogan *Dat zit wel snor*, toch?’ Ik ejaculeerde pure blijdschap.

‘Preciiiiiees, Vanni, dat is ’m. De heer Baffoni heeft zojuist op een veiling van verbeurdverklarde goederen van de camorra een voetbalclub aangeschaft, het voormalige Dinamo Giugliano.’

‘Mooi... mooi...’ Ik probeerde gewichtig te klinken, maar ik wachtte alleen maar tot hij het zou zeggen, tot hij me zou vragen om dat elftal te trainen waarvan ik niet eens had begrepen waar het zo plotseling vandaan was gekomen.

‘De heer Baffoni heeft mij in de arm genomen als technisch directeur, en hij heeft me de opdracht gegeven om een mooi ploegje samen te stellen voor de regionale competitie in de hoogste amateurklasse Eccellenza, en... nou, ik had dus jou in gedachten als trainer.’